

Regler skal være arresteret, bestemmes i Almindelighed af den Befalingsmand, som kan anordne Rettergang mod den Paagældende. Dog kunne ogsaa ringere Befalingsmand end de ovennævnte foreløbigen belægge deres Undergivne med Baretagsarrest, naar Omstændighederne kræve, at dette skeer uden Ophold. Er en Baretagsarrest paalagt af nogen militær Foresat, som er underordnet den Befalingsmand, der kan anordne Rettergang mod den Arresterede, afgjør sidstnævnte Befalingsmand, til hvem Melding om Arresten og dens Anledning usfortøvet afgives, om samme skal vedblive eller ikke.

Enhver militær Ret kan, naar det skjønnes fornødent, belægge saadanne under militær Jurisdiction hørende Personer, mod hvilke Undersøgelsen rettes, med Arrest; men denne bliver dog at indstille til Stadfæstelse af den Befalingsmand, som har anordnet Undersøgelse i Sagen, eller hvis samme er anordnet af Krigsministeriet, til Stadfæstelse af den commanderende General.

§ 61.

Underofficerer, Menige og Personer, som staae i Klasse med dem, holdes arresterede i en Bagtarrest eller andet Arrestværelse, og høiere under den militære Jurisdiction hørende Personer enten i en for dem indrettet Arrest eller paa deres Bopæl. Skal Nogen udholde Arresten paa sin Bopæl, bliver det i hvert enkelt Tilfælde at afgjøre, om en Sikkerhedsvagt er fornøden eller ikke. Naar paa noget Sted ingen militær Arrest have, kunne Civilstatens Arrester benyttes.

Baretagsarrest bør ikke gjøres strengere end dens Diemed udfordrer, men paa den anden Side bør heller ingen af de Foranstaltninger undlades, som ere nødvendige til Diemedets Opnaaelse eller til Overholdelse af den Orden, der bør herske i Arresten.

§ 62.

Klager over paalagt Arrest kunne ikke undersøges af den Ret, som behandler Sagen mod den Arresterede, men bør fremsættes, ligesom andre Klager over Foresatte, for høiere Befalingsmand.

§ 63.

Naar Tjenesteforholdene kræve, at en Mi-

litær, som er sat under Tiltale uden at være arresteret, ikke forretter Tjeneste under Sagens Drift, kan dette bestemmes af den Befalingsmand, som har anordnet Tiltalen.

Femte Capitel.

Om Straffesagers Behandling ved militær Ret, navnlig indtil Undersøgelsens Slutning.

§ 64.

Den Befalingsmand, som det paaligger at anmelde en offentlig Forbrydelse, bør, saavidt det staaer til ham, ogsaa drage Omfarg for at de Spor, Forbrydelsen maatte have efterladt sig, ikke tabes til Skade for Undersøgelsen. Til den Ende bør det, der indeholder saadanne Spor, i Almindelighed forblive i den Stand, hvori det forefindes, og naar andre Hensyn, saasom Omfarg for en saaret Person, forhindre det, bør dog saavidt muligt tilkaldes viduedygtige Personer, som tage Gjenstandene i Diesyn, for senere derom at kunne afgive Forklaring. Der bør sørges for, at Redskaber, Koster og andre Ting, som staae i Forbindelse med Forbrydelsen, ikke komme bort, og at det, naar de tages i Bevaring, kan godtgjøres, at det er de samme, som senere overleveres til Retten.

§ 65.

Saa snart en Befalingsmand, der har at foranstalte Rettergang i Straffesager, ved Anmeldelse eller paa anden Maade kommer til Kundskab om, at en Forbrydelse, som paa det Offentliges Begne bør forfølges, er begaaet eller med Grund kan formodes at være begaaet af Nogen, mod hvem han i Sager angaaende sig Forbrydelse kan beordre Paatale ved militær Ret, skal han, hvis Sagen ikke kan afgjøres uden Dom, nedsætte Krigsforhør til Sagens Undersøgelse.

Er Forbrydelsen privat, har han ligeledes, saasnart Klage indkommer fra den, som anseer sig forurettet, at lade Sagen undersøge af et Krigsforhør.

Kan Straf for en Forbrydelse paalægges uden Dom, lader bemeldte Befalingsmand